

KRVAVÁ PRÁCE

Jan Hlávka

www.janhlavka.cz

Stál jsem na nákladové plošině a'kchského vesmírného kluzáku a díval se dolů. Zád'ová vrata byla otevřená. V otvoru se lesklo bublinové silové pole a za ním plynula mračna Algotu 2, bezedný oceán tmy. Pohybovali jsme se těsně mimo dosah senzorů a mohli tak zůstat jen pár minut, díval jsem se a cítil, jak mě mrazí.

„Je to všechno, co jsi žádal?“ ozval se tichý, skřípavý hlas za mnou. Mlčky jsem přikývl. „Pak jsme tedy vyrovnání?“

„Ano,“ stvrdil jsem požadavek na formální ukončení smlouvy. „Jsme vyrovnání.“

„To je dobře.“ Černé oči bez víček se nepatrně pohnuly. „Tento dluh spočíval na mém domě už příliš dlouho.“ Na okamžik zaváhal. „Proč nezůstaneš? Mohl bys žít u nás. Víme, že jsi solventní.“

U A'kchů to byl výraz velkého uznání a věděl jsem, že nelže. A'kchové pocházeli z plazů a lež v lidském slova smyslu neznali. Taky neuznávali zákony, jen ústní smlouvy. V jejich společnosti byl nájemný vrah stejně normální povolání jako jinde pošťák, a řeklo by se ideální svět — houby. Jediná práce, kterou jsem tam vzal, dopadla nakonec tak, že jsem byl rád, když jsem jen vyvázl živý, místo peněz mi zůstalo právo na jednu laskavost. Vzhledem k tomu, co se předtím stalo, jsem přísahal, že si ho nikdy nevyberu... nikdy neříkej nikdy. Bez úsměvu jsem zavrtěl hlavou.

„Mám vlastní dluhy k vyrovnání, tady a teď. Potom se vrátím.“

A'kch protáhl žabí ústa plná pilovitých zoubků, těžko říct, zda to byl úsměv, nebo znechucení. „Savci. Pořád lžou.“ Šouravou chůzí obojživelníka vyrazil pryč, na prahu se ještě krátce zastavil.

„Budeme čekat podle dohody. I když vím, že nepřijdeš. Sbohem.“

Dveře se za ním zavřely. Dlouze jsem vydechl, sehnul se a zvedl z podlahy helmu. Zašrouboval jsem ji do uzávěru lehkého skafandru a zkontroloval výstroj. Popustil jsem přívod kyslíku, došel k ovládacímu panelu na zdi a jedním dotekem zrušil silové pole.

Nemusel jsem vyskočit. Dekomprese mě v mžiku vycucla ven jako špunt z láhve a já se vydal na dlouhý pád do tmy.

* * *

Že ta práce smrdí, bylo jasné od začátku. Nebo přesněji, bylo to jasné od chvíle, co se v zadání objevil požadavek osobního setkání — protože to se prostě nedělá. Když si kupujete střelce, nechcete znát jeho ksicht ani vyznání, o jménu nemluvě. Jedinými nezbytnými údaji jsou čísla anonymních bankovních účtů nebo schránek v dostatečně veřejných budovách — a pochopitelně jméno budoucí mrtvoly. Samozřejmě pak občas dojde k podobně zajímavým situacím, jako když mě před časem ctihodný baron Coretz pověřil odstraněním svého hlavního konkurenta dona Picarilliho ve stejný den, kdy jsem obdržel donův obchodní návrh ve věci předčasného úmrtí barona Coretze, ale co. Právě díky takovým příhodám je život zábavnější — a protože pánové platili jako správní grandí předem, nebyl žádný důvod nevyhovět jim oběma. Jsem férový chlap a v téhle branži je třeba dbát na dobrou pověst.

Ale proč jsem to pak vůbec bral? Inu, dvě slova: prachy a zvědavost. Stává se zřídka, že někdo nabídne tolik jen za chvilku nezávazného povídání u skleničky, a poslední dobou byla fakt nuda — pár drogových dealerů, dva druhořadí mafiáni a tři roky hledaný sériový vrah, na kterého se složili pozůstalí po obětech. Nakonec jsem jim dal slevu, jinak ale pořád stejná rutina — i kdyby z toho nakonec nic nebylo, slibovalo to alespoň prima oživení dne.

Sešli jsme se v malém jazzbaru u letiště, ne pro muziku, spíš kvůli šeru, a pochopitelně jsem přišel dřív, abych si mohl klienty trochu obhlédnout. Byli dva Starší muž s fialovými kruhy pod očima a prošedivělými vlasy, tipoval jsem ho na vojáka už jen ze způsobu, jakým seděl na židli, a ženská. Taky štíhlá, bez nalíčení nebo šperků, v jednoduchém kostýmu. Blondýna, ale na barbinu pro ozdobu slabota, jako parťačka v kšeftu ovšem taky moc nevypadala, divný. Obvykle umím odhadnout lidi, vyčítit, co jsou zač, už v první vteřině, ale u ní to nějak nefungovalo. Zato mě hned zaujalo, že měla nějaké potíže sedět klidně na židli. V jednom kuse sebou šila, rozhlížela se, jako by jí bylo osm, právě zdrhla ze sirotčince a tenhle pajzl byl nejmíň hračkářská výstava, pořád si šeptala s tím chlápkem, který se ji zřejmě snažil trochu umravnit, ovšem bez valného úspěchu, už jsem se nedivil, že vypadá tak zdrcaně. Celkový dojem byl docela zábavný, čekal jsem, a když to trvalo dvacet minut, odlepil jsem se od baru a vyrazil na věc.

„Smím vás pozvat na trochu dobrého vína?“ použil jsem dohodnuté heslo.

Zadívala se na mě s jakýmsi zvláštním, dychtivým výrazem a muž překvapeně zvedl obočí. To se mi stávalo často, zvlášť když dotyčný věděl o mém pravém povolání. Vypadám mladší a většina lidí má zafixovanou podobu nájemného vraha s fyzickými parametry gorily nebo aspoň Čističe Viktora, pokud si potrpíte na historický filmy. Nestěžoval jsem si. Tenhle předsudek mi už párkrát zachránil krk a muž naproti se navíc rychle vzpamatoval, a dokonce nabídl ruku — další nezvyklost. Mým klientům se většinou přičí potrást rukou střelci, i když ho zrovna pověřili vraždou vlastního souseda, nevím, asi se pak cítí nějak líp.

„Kapitán Graham Paterson,“ představil se a naznačil hlavou vedle. „To je Kex.“

„Smith. John Smith.“

Paterson dál vypadal zmateně, ale Kex — bože, co to bylo za jméno? — se nadšeně zašklebila Měla dokonalé zuby, oči barvy čistého lnu a v nich něco, co se mi vůbec nelíbilo.

Paterson přisunul láhev. „Dáte si? Bílé vážně ujde.“

„Ne, díky,“ odmítl jsem. „Nepiju... třesou se mi pak ruce,“ Nebyla to tak úplně pravda, ale láhev stála na stole celou dobu a oni měli plno šancí ji něčím nenápadně dochutit, jeden nikdy neví.

„Zaplatili jste za naše setkání dost peněz. A neberte to zle, ale nemůžu říct, že by se mi to dvakrát líbilo. Obvykle jsem radši, když osobně neznám ty, pro který pracuju...“

„A hlavně, když oni neznají vás,“ přikývl Paterson s úsměvem, ale ihned zvažněl. „Rozumím vám. Jenže práce, na kterou vás potřebuji, není vůbec... obvyklá. A bohužel nemohu požádat nikoho než vás.“

„Já nevím, kapitáne!“ Kex se naklonila a začala mu šeptat do ucha, že to bylo slyšet na pět metrů kolem. „Koukněte na něj! Dyť je to chlapeček s mlíkem na bradě...“

Vzhledem k tomu, že možná jen pět lidí na Zemi mohlo být v oboru lepších než já, se mě vážně dotkla. Se zdvořilým úsměvem jsem beze slova vstal, ale Paterson mě zadržel.

„Prosím, počkejte, pane... Smithi. Kex někdy jedná unáhleně, ale rozhodně vás nechtěla urazit. Alespoň nás vslechněte. Přece jsme vám zaplatili hodně...“

To byla pravda. Dosedl jsem zase zpátky, přesto už napůl rozhodnutý odmítnout, ať řeknou cokoli. Při práci dám na první dojem a ti dva se mi zamlouvali čím dál míň. „Tak o jaký cíl se jedná? Chcete odrovnat nějakýho prezidenta nebo co?“

„Ne,“ Paterson zavrtěl hlavou. „Nechceme nikoho zabít. Potřebuji se jen dostat s Kex na jedno místo...“

Ušklíbl jsem se. „ZOO otevírá v sedm. Ale do pavilonu opic vás třeba vezmou hned... když se vrátíte bez ní.“

„Jé!“ vycenila Kex zuby. „To je tak vtipný... jestlipak tu berou hned i do márnice?“

„Kex, prosím.“ Paterson unaveně přivřel oči. „Pane Smithi, chápejte, jsme v obtížné situaci...“

„Věřím. Ale na to, co zřejmě chcete, prostě nejsem ten pravý. Pracuju na dálku a pokud možno tiše. Jestli jde jen o to někam vrazit, potřebujete spíš pár ostřejších hochů s ákáčkama. Rozhodně si je můžete dovolit a já vás klidně doporučím několika opravdu —“

„To nejde.“ Paterson znovu zavrtěl hlavou. „Potřebujeme vás právě proto, že se to musí provést tiše... a pro vaše zkušenosti.“

„No, dobře... a kam se to vlastně tak moc toužíte dostat?“

Kapitán se naklonil blíž a Kex ho napodobila, pohled upřený na mou tvář.

„Potřebujeme proniknout na hlavní výzkumnou základnu agentury Majestic-12 na planetě Algol 2. Tam to přece znáte, ne?“

Neodpověděl jsem. Nebo přesněji, nedokázal jsem odpovědět. Jenom jsem seděl, zíral, jako by mi někdo vrazil do krku pěst... a vzápětí mi žaludek sevřela hrůza, jakou jsem nezažil snad už roky.

„Koukněte,“ vypravil jsem ze sebe. „Netuším, co o tomhle víte, a je mi to fuk, ale mě vynechte! Zapomeňte, že mě znáte, zapomeňte, že existuju, prachy máte zejtra zpátky na účtu. Sbohem!“

Položil jsem ruce na stůl, vyskočil... a zůstal groteskně ohnutý v půli, protože mě Kex levačkou chytila za zápěstí. Byla zatraceně rychlá a stisk měla jak medvědí železa

„Koukej sedět, hajzle!“ zasyčela modré oči přimhouřené. „Kapitán ještě neskončil!“

„Pusť, než tě to bude bolet!“ procedil jsem tiše.

„A to jako ty sám?!“

Vyprskla divokým smíchem a vyskočila. Pořád držela moji ruku, trhl jsem, ale k svému úžasu se nedokázal vyprostit, a najednou celý stůl přede mnou vyletěl do vzduchu a s praskotem se zastavil až v protějším rohu, ti, co tam seděli, stěží stihli uskočit.

„Kex, proboha, dost!“ zařval Paterson zoufale, ale to už jsem jí pod bradu tiskl hlaveň krátkého browningu... a z boku na krku cítil chladný dotek čepele patnácticentimetrového vystřelovacího nože. Natáhl jsem kohoutek. Vycenila zuby.

„Ták dělej! Vo co, že to taky stihnu?“

Cítil jsem, jak mi po zádech stéká pot a ve spáncích hučí. Díval jsem se jí do obličeje, ale neviděl vůbec nic, ani nejmenší známku strachu, jenom rozzářené oči, nadšený extatický výraz a úsměv. Líbilo se jí to... ta ženská nebyla normální. Polkl jsem.

„Co to, vole, je — další Kill Bill?!“ hlesl někdo vyděšeně.

„Jasně!“ Pobaveně se otočila „Hej, lidi, slyšíte to? Tenhle smrad si říká profík a přitom je podělanej i z takový bandy magorů jako Majestic-12! No, není to sranda?!“

Slyšel jsem, jak pár lidí kolem opravdu vyprsklo, asi si někdy přečetli nějaký ten ufoabrak a mysleli, že je to fór. Další jenom zvědavě koukali, co se bude dít, ale zahlídl jsem i pár ksichtů, jak rychle míří ke dveřím, najít si bezpečnější ovzduší nebo sehnat policajty, což v téhle čtvrti nepotrvá dlouho. Hrůzou se mi tmělo před očima a ta kudla na krku byla oproti zbytku věcí, který mě napadaly, jenom ubohá prkotina. Nejspíš bych to dávno zmáčkl, ale ta psychopatka vypadala, že by mě fakt svedla podříznout i s porcí olova v hlavě... Bože, jak jsem se —

„Kex!“ vybuchl Paterson, snad ještě vyděšenější než já. „Okamžitě ho pusť a sedni si, rozumíš... to je rozkaz!“

Ostří na moji tečně se zachvělo. Obličej se jí zkrivil bolestí, otočila hlavu a zadívala se na něj, podivně zaraženě.

„Kapitáne... slíbil jste, že nikdy —“

„Já vím, Kex... ale vidíš se, co děláš?! Ten člověk nám měl pomoci, proboha!“

Kex neodpověděla. Dál se dívala na Patersona, ten klopal oči, ale najednou něco kovově cvaklo, nůž u mého krku zmizel a současně mi pustila i zápěstí, Ladným, teatrálním gestem se uklonila do sálu, až dlouhými vlasy zametla zem.

„Dámy a pánové, děkujeme za pozornost! Pokud se vám toto malé vystoupení líbilo, prosím, navštivte naše další představení v Prvním postmoderním divadle Svět! Jistě neodejdete zklamáni!“

Pár hostů úlevou vyprsklo a další začali tleskat. Někdo jí hned objednával pití, až na to, že barman vzal před chvílí do zaječích, takže si nejspíš musel posloužit sám, Paterson za mnou něco volal, ale nevnímal jsem a bez rozloučení se rychle dekoval.

Venku se zatím ochladilo a ze zatažené oblohy se spustil drobný, vytrvalý déšť. Roztřásla mnou zima, jenom na krku jsem cítil teplo, sáhl jsem tam a na prstech měl trochu krve, ten nůž byl fakt ostrý. Zvedl se mi žaludek, ale na šok nebyl čas, jel jsem v průseru jak hrom. Nejhorší bylo, že zvlášť Paterson vypadal, že vážně ví, o čem mluví — a jestli ho sledovali, byl jsem do hodiny mrtvola.

Musel jsem okamžitě vypadnout. Měl jsem pokoj v hotelu v přístavní čtvrti, na druhém konci města. Bylo to trochu z ruky, ale neznali mě tam, a tudíž mi to přišlo vhodné... naštěstí. Naštěstí proto, že než jsem tam v deštivém chladu došel, uklidnil jsem se natolik, abych si všiml toho auta.

Na první pohled vypadala úplně nevinně — zelená dodávka stojící před pekařstvím na ulici. Jenomže pak mi došlo, že má neprůhledný skla — a v pekařství je už dvě hodiny zavřeno.

Ztuhl jsem, naštěstí jen krátce, začal si jako zavazovat botu a přitom rychle přemýšlet. Možná to byla náhoda — ale jestli ne, určitě měli nejmíň dva střelce na střeších. Když se otočím, mám kulku v hlavě. Když půjdu dál, vlezou rovnou do pasti. Ale předpokládal jsem, že prioritou bylo dostat mě živého, takže jsem je nehodlal nutit k ničemu jinému... narovnal jsem se a vešel.

Hala byla prázdná, ticho jak v hrobě. Necítil jsem ani kouř, přestože ten šmejď v recepci hulil jak komín... teď to bylo jasné. Výtah naštěstí nefungoval, otevřel jsem dveře na schodiště. Pokoj jsem měl v podkroví — ale rozhodně jsem nehodlal dojít až tam.

V mezipatře stál pod oknem květináč a v něm dávno uschlé cosi, kdysi snad fikus. Hmátl jsem dovnitř a měl v ruce plynový granát a tenké lanko s karabinou, není nad preventivní opatření.

Rychle jsem ji zacvakl na rám, drahý konec sobě za opasek, a šup dolů.

První střela přilétla, když jsem byl asi v půli cesty, břinkla do zdi kousek nade mnou — nemířili na mě, ale na lano. Jenom jsem se ušklíbl, to by musel být aspoň tak dobrý jako já, a zrychlil sestup. Přistál jsem na chodníku ve stejné chvíli, kdy od zadního východu vyběhli tři chlapi v kuklách. Odjistil jsem granát, v poklusu ho hodil, současně se mi pod nohama rozprskla další ledová kulka — teď už pálili naostro. Vystartoval jsem a jenom se modlil, aby oblak dýmu stoupal hezky kolmo ke střelcům nahoře. Dvě stě metrů přede mnou byl park a vchod do podzemky, úniková trasa. Když tam doběhnu, jsem za vodou.

Za sebou jsem zaslechl motor — někomu z těch hajzlů se povedlo dojít k autu. Pořád jsem měl šanci. Kvůli kouři nemohli jet rychle a já už viděl nízkou zeď parku, přesto byla ještě daleko... a zvuk auta se blížil. Věděl jsem, že nevystřelí. Chodec přejetý na silnici je lepší než chlap s kulkou v zádech a možná mě dál chtěli živého. Cítil jsem, že už to nedokážu, ale pořád jsem běžel. Pak se ozval skřípot brzd a z kolmé uličky deset metrů přede mnou doslova vyletěla druhá dodávka, tentokrát stylově černá. Hotovo...

Zabrzdl jsem. Na zlomek sekundy mi blesklo hlavou, že bych to měl skončit sám, dokud ještě můžu — ale tu radost jim neudělám.

Zvedl jsem pistoli, klidně se rozkročil uprostřed cesty a namířil na zpomalující auto před sebou. To za mnou se přitom pořád blížilo, slyšel jsem ho, ale bylo mi fuk, dýchal jsem uvolněně, mysl jako křišťál — první zmetek, co vyleze, je mrtvý.

Auto se otočilo smykem, boční posuvné dveře se rozletěly. Za nimi klečela jediná postava, jednou rukou se opírala o strop, druhou si přidržovala u ramene krátkou rouru, oko v zaměřovači rámované pramenem blond vlasů. V posledním okamžiku jsem strhl pistoli a v ústí roury se zablesklo. Něco bílého mi prolétlo u hlavy, až jsem ucítil horko, a tlaková vlna exploze se mi opřela do zad. Odhodila mobilní raketomet THG a rozjařeně mi zamávala, schoval jsem zbraň a důstojně pomalým krokem došel k autu.

„Se mi zdá, že jsem ti zachránila prdel, frajere!“ zašklebila se místo pozdravu. Otočil jsem se. Kusy zelené dodávky byly rozprášené po celé ulici, největší plápolal asi sto kroků za mnou — dál, než jsem myslel. Ke zdi parku mi zbývala asi polovina.

„Kecy.“ Přezíravě jsem mávl rukou. „To bych stihnul.“ Možná.

Ušklíbla se. „Než bys přelez, je z tebe fašírka.“ Taky možná.

„Co toho takhle nechat?“ Paterson za volantem se otočil. „Mrzí mě to. Myslel jsem, že jsme je cestou sem se-třásli...“

„Jste idioti!“ Teď, když strach pominul, se do mě znovu naplno dal vztek a chuť oba je odprásknout... ale hned mě zase přešla. Nepřítel nepřítele je tvůj přítel, a teď budu přátele nejspíš dost potřebovat. Tak to dopadá, když se kašle na správný zásady...

„Jste zatracený idioti!“ zopakoval jsem trpce. „S kým myslíte, že si hraje? Nemáte vůbec ponětí, čeho jsou tyhle lidi schopní!“

„Omyl!“ odsekl Paterson unaveně... „Vím poměrně přesně, čeho jsou schopní. Dost dlouho jsem byl jedním z nich...“

Jenom jsem obrátil oči v sloup — takže o to šlo, hon na lišku?

„Copak?“ ušklíbl jsem se. „Nepřiplatili dost na penzi?“

„Do toho vám nic není.“

„Dejme tomu. Co teď hodláte podniknout?“

„To... nejsem si jistý,“ zaváhal, „předně musíme buď utéct, nebo se někam rychle schovat.“

„Doporučuju to druhý. Ústup si musíme připravit, to chce čas. Po tyhle estrádě sem do hodiny čumí každej satelit, kterej dokážou napíchnout — a těch je sakra hodně. V průmyslové zóně mám takovej brloh pro zlý chvíle, řek bych, že zrovna nastaly. Je pro jednoho, ale snad se zmáčkne, tam nás hned tak nevyčmuhají — berete?“

„Momentálně s radostí... děkuji.“

„Fajn. Tak jedte, ukážu vám kudy.“ Zaklonil jsem vyčerpaně hlavu a opřel ji o drkotající stěnu. Chtělo se mi někam zalézt a aspoň chvíli spát, nechat si zdát, že jsem se probudil a tohle byl jenom podařený zlý sen... najednou mě něco napadlo.

„Poslyšte, jak jste mě vůbec našli? Neřekl jsem, kde bydlím...“

„Ne,“ přikývl Paterson. „Ale druhá četa na nás vzlétla, sotva jsme vyšli z té hospody. Vyřídili jsme je a Kex sebrala jednoho živého. Cestou ho zmáčkla a on zaspával, kam se ještě chystali... chápejte, proto jich na vás bylo tak málo...“

Kývl jsem, ale na Kex jsem se zadíval skoro s obdivem. Aby přiměla mluvit někoho z MJ-12, a navíc tak rychle...

„Dobrý. Jak jsi to udělala?“

Radostně se předklonila. „No, napřed jsem mu uřízla uši, pak prsty, pěkně jeden po druhém, to už trochu bulil, a když jsem mu —“

„Víš co? Už je mi to jasný.“ Rychle jsem se rozhlédl po dodávce a poprvé si všiml, že je na podlaze rozložený úplně nový kus igelitu... neodolal jsem a nahlédl pod sedadlo, jestli se tam náhodou neváli nějaký zapomenutý prst. Bohužel si toho všimla a pokusila se mě uklidnit, zhruba stejným tónem, jakým maminka přesvědčuje pětiletého synka, že nemá pod postelí strašidlo.

„Bez obav. Všechno jsme vyhodili cestou... a většinu jsem mu předtím stejně nacpala do krku, vždyť to znáš...“

Tak. Dneska půjdu spát nalačno. Neřekl jsem slovo, ale asi jsem se neubráníl nějakému nevhodnému výrazu, protože zavrtěla hlavou.

„Citlivka? Myslíš, že chlap s ustřelenou hlavou nedělá bordel?“

„Ne. Ale na tři sta metrů to většinou není v dalekohledu vidět... a bordel není zrovna to, co mně vadí, chápeš?“

„Ne.“ Zírala na mě s absolutně zmateným výrazem. „Můžu za to, že se štitíš umazat — a kdybych to neudělala, seš mrtvěj!“

Ať se mi to líbilo nebo ne, v tom měla nejspíš pravdu... a už jsem neměl sílu pokračovat.

„Jo... to je fakt. Tak promiň. Já... se jenom nechal trochu unést. Ale moc si vážím každého, kdo umí co ty, vážně. Díky.“

„Není zač,“ usmála se, naprosto upřímně. Neskutečný, Chápala vůbec, co je to ironie? „Hele, ty možná nebudeš až takovej blb!“

Místo odpovědi jsem jen znovu zavřel oči.

* * *

Průmyslová zóna byla pustina, plochá betonová poušť protkaná sítí pravouhle se křižujících silnic mezi oázami nízkých baráků a skladů. Můj měl číslo 29845. To bylo všechno — nájem platil městu automatický skript na netu z anonymního účtu v Oceánii, zástěrková firma měla sídlo v San Marinu. Vystoupil jsem, klíčkem na krku odemkl posuvná vrata a otevřel. V prázdné hale byla až ke střeše srovnaná hromada reznoucích kontejnerů, v první vrstvě naplněných betonovými tvárniciemi, ve druhé olovenými deskami. Třetí vrstva tam nebyla — ale to by přes osm metrů olova a betonu nepoznal ani ten nejlepší detektor. Na krku jsem měl u klíče malou krabičku, přiložil jsem ji najedno místo zdi a stiskl. Chvilí se nedělo nic, ale pak začaly čtyři kontejnery vpředu pomalu couvat, tažené svazkem ocelových lan na magnetickém navijáku. Ve chvíli, kdy se za nimi objevil černý otvor, mi na prsou přistál rudý paprsek.

„V pořádku, Nemy! To jsem já... ententýky, dva pendreký, kadil fízl u trafiky —“

„Ověřeno,“ přerušil mě jemný ženský hlas jen s nepatrným umělým přízvukem, zaměřovače zhasly. „Dlouho jsi tu nebyl.“

„Já vím,“ vydechl jsem úlevou. Při kontrole hlasu jsem vždycky nervózní a z představy, že bych se někdy musel schovávat nastydělý, je mi mdlo. Mávl jsem a Paterson pomalu projel s dodávkou, vešla se jen tak tak. Šel jsem poslední, odřeným koštětem zamezl stopy kol, zamkl a vrátil se dovnitř. Kontejnerová brána se za mnou bezhlučně zavřela.

Celý úkryt měl tvar krychle o délce asi třicet metrů, rozdělené lešením z trámů a desek na dvě patra. Ve spodním stály bedny se zásobami a výstrojí, plachtou kryté nouzové auto, od čísla motoru až ke jménu v řidičáku naprosto neexistující, a hlavně generátor a klimatizační systém, přes soustavu filtrů napojený na kanalizační šachtu pod námi. Nahoře jsem bydlel. Měl jsem tam všechno od koupelny se sprchou až po nezjistitelnou přípojku

na net a malý skleník pelargoníí — i na útěku má mít člověk pohodlí. Tenhle brloh jsem plánoval a průběžně vylepšoval šest let, stál mě plno práce i prachů — ale už kvůli dnešku se to vyplatilo.

Paterson vystoupil z auta a se zakloněnou hlavou se rozhlédl po té až překvapivě velké, zářivkami osvětlené železné kobce.

„Působivé,“ konstatoval.

„To doufám,“ zachechtal jsem se spokojeně. „Můžete si dát pohov. Tady nás vaši kumpáni nenajdou ani za milion let.“

Chladně se podíval. „Netušíte, kolikrát jsem už tohle slyšel...“

„Hej! To je fakt super zašívárna!“ vyskočila Kex z bočních dveří. „A co je tamto — vysavač s příslušenstvím?“ ukázala na tři hlavně mobilního kulometného hnízda v rohu. Čočka kamery pod nimi se s tichým zavrčením pootočila a na čele jí zasvítila rudá tečka

„Trochu víc respektu, prosím. Řídím všechny obranné systémy úkrytu se značně vysokou efektivitou.“

„Hele, vono to mluví!“

„Jo, mluví,“ zakročil jsem rychle. „To je Nemesis, můj systém umělé inteligence... a bacha na jazyk, ráda bere věci doslova Nemy, to je Kex a kapitán Paterson. Přiděl jim přístupová práva, chvíli se zdrží... a zvyš stupeň bdělosti na maximum.“

„Rozumím. Kdo po nás jde tentokrát?“

„MJ-12.“ I při pouhém vyslovení té zkratky se mi dělalo zle...

„Tak to vypadá opravdu zajímavě.“

Trpce jsem se ušklíbl. „Zapracuj na rozpoznávacích programech... ale napřed chci průzkum, všechno kolem MJ-12 a Algolu 2 v mariánském sektoru. Projdi net a bacha na stopaře, teď zvlášť.“

„Nedělám to poprvé.“

Nemy ztichla a Paterson se otočil. „Vaše práce?“

„Jasně.“

„A jaké osobnostní jádro jste použil? IBM třetí generace?“

„Čtvrtá... s několika modifikacemi.“ Zvlášť kreknout ty blbě Tři zákony dalo setsakra práci. „Vy se v tom vyznáte?“

„Trochu... vlastně jsem biolog —“ Paterson nápadně rychle zmlkl.

„No, a co teď?“ Kex mrzutě zavrtěla hlavou. „To se tady jako budeme jenom tak válet... je tu vůbec co jíst?“

„Máme zásoby na půl roku. Vodu a konzervy s extra životností.“

„Pfuj!“

Jen jsem si povzdechl. Asi mě čekaly krušné časy... a to jsme se ještě nedostali k tomu, jak se podělíme o postel;

„Johne, myslím, že bys sis měl zapnout televizi... hned!“

Chtěl jsem protestovat — ale při posledním slově jsem námitky spolkl, takhle už jsem Nemy dlouho neslyšel. Poklusem jsem doběhl k žebříku a rychle vyšplhal nahoru. Otevřel jsem dveře obýváku, přeskočil gauč a chňapl po ovládní. Obrazovka se rozsvítila na hlavním kanále Infotainmentu... a po chvílce jsem si uvědomil, že právě sleduji vyhlašování celokontinentálního pátrání po novém nebezpečném pedofilovi a sériovém vrahovi, se všemi detaily včetně fotky. Ta mi přišla zvlášť zajímavá — byla totiž moje. Zíral jsem jak Lotova žena a ani si nevšiml, že za mnou někdo stojí, dokud jsem neslyšel zavržení podlahy. Otočil jsem se a uviděl Patersona. Koukal se a mlčel, ale nevypadal vůbec překvapeně... přinutil jsem se ušklíbnout.

„Neříkejte nic — to je teprve začátek?“

Neodpověděl. Jen jednou krátce přikývl.

* * *

Říct, že další měsíc nestál za nic, by bylo směšný — byl jako zlý sen. Začalo to tím, že se Kex bez ptaní a trapných ohledů nastěhovala do mého pokoje. Budíž. Doufal jsem, že přibere i kapitána a mně zůstane aspoň spodní patro, ale ouha. Zdálo se, že od té scény v baru to mezi nimi nějak skřípe, nakonec spolu za celý den sotva

promluvili. Kex trávila hodiny u počítače kecáním s Nemy, se kterou si navzdory prvotním komplikacím zřejmě padla do oka, a já tak zůstal s Patersonem dole. Nejsem náročný na společnost, ale tenhle chlap, to bylo eso. Věčně něco mastil v laptopu, když jsem mu jednou nakoukl přes rameno, vypadalo to jako rovnice nebo vzorce, i když jsem vůbec netušil, čeho... ale mnohem delší čas jenom proseděl se sklopenou hlavou, mlčel a zíral na své ruce, jako by měl snad mor. Nakonec mě brala deprese jen z pohledu na něj. V noci to nebylo lepší. Rozbalil jsem si deku mezi bednami a kapitán spal v autě. Aspoň třikrát za noc pravidelně vyletěl, mokrý a rozklepaný jak sulc, a jednou jsem ho slyšel křičet ze spaní — znělo to, jako by ho nejmíň párali zaživa. Ne, že bych při své práci neznal noční můry, ale co ten musel mít na triku on... Kex si pro změnu oblíbila starou muziku, když ve tři ráno rozjela z netu koncert U2, proklínal jsem den, kdy jsem do brlohu koupil stereo... a třešnička na dortu byli ti hajzlové z Majestic-12.

Není moc milý, civět každý ráno na svůj ksicht u titulků typu „Bestie stále na útěku,“ no pořád lepší, než vyhrát stopadesáté Hledání Superstar. Ale když jsem v telce viděl, jak někde z kanálu vynášejí po kouskách zbytky dvanácti holčiček, mých údajných obětí, to už mě fakt dorazilo. Nejhorší bylo, že jsem věděl, že to není fingované, samozřejmě vyjma mé účasti. Poldové a hlavně novináři nebyli tak blbí. Pokud MJ-12 rozjela tohle, musela mít pravé mrtvoly, pravé matky do hlavních zpráv, atakdále, o Kex nebo kapitánovi přitom nepadlo nikde ani slovo. To si chtěli evidentně vyřídit sami a taktika tím byla jasná — místo tiché akce kobercový nálet svinstva, počkat si, až mě místní odchytí, a pak shrábnout jackpot. Nepochyboval jsem, že už první noc ve vazbě by mě přišlo navštívit pár nenápadných pánů s kufříčky. Bachaři budou rádi koukat jinam, po chvilce péče v soukromí zvukotěsné cely jim vyklopím i to, co nevím, a ráno mě najdou oběšeného na slipech — tak jednoduché to bylo. Přitom, i když se z toho nakonec vyhrabu, tomuhle ksichtu můžu dát rovnou sbohem — zmínil jsem se už, jak nenávidím plastické operace?! Ne. Už jsem to bral fakt osobně — brzy někomu ustřelím hlavu, že se nebude stačit divit.

Kromě nekonečných závodů v plivání žvýkaček do láhve od koly, kterými jsem se snažil odreagovat, bylo právě plánování naší akce snad jediné světélko na konci tohotoh tunelu — tady aspoň jsem doufal, že je to světýlko, a ne reflektor příjíždějícího rychlíku. Když mi Paterson prvně řekl, co chystá, prohlásil jsem, že je větší cvok než Kex, a myslel to vážně. Čím víc jsem se tím pak zabýval, tím víc jsem měnil názor, až jsem došel k závěru, že to může vyjít, přesto jsem měl výhrady. Především mi vadilo, jak kapitán bral mou účast. Pro něj jsem byl pořád pouhá placená síla, chlap, kterého za balík najal, aby dělal svoje, a poví mu jen to, co musí vědět. Normálně nic proti, jenže tohle už nebylo normální ani omylem. Už jsem nebyl mimo, ale v tom až po uši, což tím pádem zahrnovalo i právo na veškeré informace, ovšem to Paterson stále odmítal pochopit. Bylo přitom jasné, že po dobrém z něj nic nevyrazím — a jak se tu začneme řezat navzájem, můžeme to rovnou zabalit. S každým dnem jsem měl ale všeho čím dál víc po krk a věděl, že mi nakonec rupnou nervy a ještě vyvedu nějakou pitomost.

Dvaatřicátý den jsem se probudil v půl třetí ráno. Přesněji — probudil mě řev, ze kterého mi málem praskly bubínky, a uletěl vršek hlavy. Napůl bez sebe jsem se snažil vymotat z deky a najít pistoli, ale pak mi došlo, co to je, i odkud to přichází: Rammstein, „Du Hast!“ — a teď už nejenom ze sterea, ale ze všech reproduktorů vnitřní sítě zabezpečení, Kex nějak propojila obvody.

„Nemy!“ zaječel jsem nepřítelně. „Okamžitě zastav ten kravál!“

„Lituji, Johne. Nemám přístup k —“

Zbytek její věty zanikl — ale já na něj ani nečekal. Příčky žebříku jsem vzal po dvou, vztekle trhl dveřmi a vpadl dovnitř.

Vnitřek pokoje připomínal prostor za motorem startujícího Boeingu. Kex seděla za stolem, hlavu položenou deset čísel od repráku, který po desce doslova skákal. Natáhl jsem se a prostě vyškubl kabel, ticho mě praštilo do uší stejně jako předtím ten randál. Pomalu zvedla hlavu. Tvář měla sinalou, pod očima oteklé kruhy a v nich prázdnotu, neučesané vlasy jí trčely na všechny strany. Vypadala jako sjetá... až na to, že v celém úkrytu nebyla ani jediná kapka chlastu, o drogách nemluvě. Zamžourala na mě.

„Puš to. Chci poslouchat.“

„A já chci, sakra, spát!“ odsekl jsem. Místo odpovědi se natáhla po kabelu, chytil jsem ji za ruku — a už letěl po hlavě do protějšího kouta

Byl to školácký chvat, a kdybych tak nezuřil, nepovedlo se jí to. Podařilo se mi zmírnit pád rukama, bez hlesu jsem vyskočil a odpověděl pravačkou, přímo na čelist. Pěkná pitomost. Už jednou jsem si takhle pohmoždil zápěstí, že jsem šest týdnů nezmačkl spoušť — ale v ten moment jsem prostě nepřemýšlel.

I s židli šla k zemi jako žok. Těžce se vzepřela na loket a ohmatávala si ret, nekrvácel, ale modřina bude parádní.

„Tak!“ konstatoval jsem. „Tomu snad rozumíš — zapni to znova, nebo na mě ještě sáhni a zmaluju tě, že tě vlastní matka nepozná!“

V tom okamžiku vrazil do místnosti Paterson.

„Kex, proboha., není ti nic?“ Vrhla se k ní, ale schytila ránu do břicha, až zůstala zkroucená na zemi. Opřela se dlaněmi a vstala.

„Matka?! Cha... to se ti povedlo, matka!“ Z toho smíchu mě mrazila „Ty nevíš, že já nemám mámu? Zeptej se kapitána. On je moje máma, on a plukovník Ganard, oba jsou stejný...“

To jméno jsem v životě neslyšel, ale Paterson sebou trhl.

„Kex, to ne. Víš, že bych nikdy —“

„Držte hubu! Slíbil jste mi... a já tomu věřila A ty... chceš si hrát?“ zadívala se na mě. Couvl jsem a bezděky sáhl po zbrani. Usmála se.

„Tak pojď! Skonči to... myslím, že budeš překvapenej!“ Udělala krok — a najednou zavravorala, chytila se za hlavu a padla jako podřátá. Zíral jsem na to už ne se vztekem, ale udiveně, protože tolik jsem ji určitě nepraštil... do hajzlu, co se to tady dělo?!

Paterson se rychle vyhrabal ze země, sklonil se k ní a já ho napodobil. Byla v bezvědomí, zorničky rozšířené, dech povrchní.

„Počkat... to jsem přece neudělal já —“

„Ne!“ odsekl krátce. „Má záchvat... pomozte mi jí zvednout!“

Poslechl jsem, šlo to snadněji, než se při její výšce zdálo.

„Jakej záchvat? O co jde... a kdo je, sakra, Ganard?!“

Sklopil oči, ale po chvíli přece odpověděl. „Plukovník Ivan Ganard. Šéf sekce biologického výzkumu a vývoje Majestic-12. Já... byl jeho zástupcem.“

„Zástupcem u čeho?“

„U projektů... jako Kex.“ Jemně položil bezvládné tělo na pohovku a sedl si k ní. „Podívejte,“ vzal mou ruku a vedl prsty na místo za jejím pravým uchem. Pod vlasy jsem ucítil sotva patrnou jizvu. „Pozůstatek operace. Tudy jsem zavedl endoskopické mikrovlákně s nástroji a provedl úpravy v mozkové kůře.“

Tupě jsem na něho civěl. „Úpravy?“

„Ano.“ Trpce se ušklíbl. „Od dob prefrontální lobotomie věda pokročila. Umíme už přesně identifikovat centra zodpovědná za naše morální zábrany, chování, schopnost empatie... někteří tomu říkají svědomí. Stačí kauterizovat jen pár malých kousků tkáně a všechno tohle... prostě zmizí. Člověku pak nepříjde vůbec divné přivázat jiného člověka k židli, štípat mu kleštěmi jeden prst za druhým a rvát mu je do krku, bude to pro vás stejná zábava jako v neděli partie kostelního binga, tak snadné, tak krásné, tak přirozené —“

Hlas se mu zlomil. Díval jsem se a už chápal, z čeho se v noci budí hrůzou, přesto mi z něj bylo zle. „A to jste jí udělal?“

Znovu přikývl. „I jiné... úpravy. Chirurgické, genetické, dokonce čistě psychologické.“

Svitlo mi. „Tam v tom baru —“

„Má hypnoticky zafixováno, že musí uposlechnout každý rozkaz velitele. Když se tomu zkusí vzepřít... je to jak výbuch v mozku, nepředstavitelná bolest. Snažil jsem se ten blok zrušit, vážně... ale povedlo se mi ho jenom oslabit. Když jsme utekli, dal jsem jí slovo... že to nikdy nepoužiju... ani to jsem nedokázal —“ Jeho hlas byl čím dál slabší, vypadal, že se brzy rozberečí.

„Ale proč?“ uhodil jsem na něj rychle. „Proč jste to dělali? Jakej to má smysl... to jste jenom taková všivá banda úchylů?!“

Po tváři se mu mihl úsměv. „Prototyp vojáka nové generace, silnější, rychlejší, absolutně loajální, netrpící emoční zátěží běžných jednotek. Zvlášť vhodný k nasazení do eliminačních protiteroristických akcí úrovně 7 a vyš-

ší...“ Odříkával to naprosto nepřítomně, jak nějakou z paměti naučenou příručku, a dost možná tomu tak i bylo. Zavrtěl jsem hlavou.

„Jediný, co na tom všem chápu, je, proč jste vzal roha.“

Znovu se hořce usmál. „Zbabělost... obyčejná zbabělost. Už jsem nemohl dál, když začali tu druhou sérii... a pro to, co jsem spáchal, není ospravedlnění.“

K tomu jsem mlčel — hlavně proto, že jsem si myslel totéž.

„Dávno bych se už přiznal... skončil to... nebýt jí. Protože kdyby všechno vyšlo najevo...“

Nedomluvil, ale nebylo těžké domyslet — jak by asi Kex dopadla, kdyby tohle vyšlo najevo, když federál klidně napaří rodičům dvacet let jenom za to, že nechají klukovi před narozením projet DNA a smáznout někde na černý klinice pár genů na homosexualitu. Nejspíš by skončila nadosmrti v kazajce napěchovaná thorazinem, přičemž Paterson se šéfem si mohli rovnou začít platit účet za proud do křesílka nebo trochu plynu, podle toho, co radši. Teď už jsem se nedivil tomu šílenému honu na mě, ani že o těch dvou nepadlo slovo. Pro MJ-12 musel být tohle průser století, být na Ganardově místě, udělám naprosto cokoliv... to vypadalo vážně výborně. Zadíval jsem se zpět na Patersona, zhrouceně sedícího s Kexinou hlavou v klíně, doktor Frankenstein a jeho výtvar... skoro proti vlastní vůli jsem ucítil slabý záchvěv soucitu.

„Co ona? Nepotřebuje třeba léky nebo něco...“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou, už klidněji. „To jsou jen vedlejší účinky některých zásahů. Přejde to samo... ráno si ani nevzpomene.“ Opatrně vytáhl nohy, podstrčil pod Kex polštář a vstal. „Pracoval jsem na něčem, co by jí pomohlo. Chápejte, většina těch úprav už nejde zvrátit. Ale daly by se pozměnit... navést řeku zpátky do koryta a nechat přírodu udělat zbytek. Jenomže to nejde tady...“

„Algol?“ nadhodil jsem.

Přikývl. „Je tam genová sekvenční jednotka Stačila by mi minuta u terminálu. Připravil jsem retrovirus, který ponese modifikovaný kód se změnami, jenom ho vyrobít...“

„No, když všechno vyjde, budete mít příležitost,“ uzavřel jsem to a vstal, na jednu noc toho bylo kapku příliš. „Zůstanete u ní?“

„Ne. Kex nemá ráda, když se probouzí a někdo je moc blízko... automatický reflex. Mimochodem, už nikdy se ji nesnažte napadnout. Kdybyste ji zranil, byla by to vaše smrt... nás obou.“

Nekomentoval jsem to. Odsunul jsem dveře a pomalu slezl dolů. Nevěřil jsem, že dokážu znova usnout, ale chtěl jsem si to srovnat v hlavě, v klidu promyslet, do čeho jsem se vlastně zapletl...

„Johne? Možná máme problém.“

Pobaveně jsem zvedl hlavu. „To vím taky, Nem. Poslouchala jsi?“

„Ano. Ale to nemám na mysli. Registruji zvenku signály... a nejsem si jistá jejich zařazením.“

„Proč?“

„Ten hluk prve. Upozornila jsem Kex, že může poškodit senzory, ale odpověděla mi... trochu hrubě, a teď nevím —“

„Do hajzlu!“ zaklel jsem, tohle ještě scházelo. Můj úkryt měl jen jednu výraznou slabinu: neuspokojivý přehled o okolí. V prázdném skladišti jsem nemohl instalovat žádné kamerové systémy a aktivní senzory byly příliš snadno zaměřitelné, to jsem mohl ven rovnou dát ceduli „Račte dál!“. Jediné, co se dalo použít, byla pasivní audioočidla, ale aby něco zachytila i přes vrstvu olova a betonu v kontejnerech, musela být vysoce citlivá, a tím pádem náchylná k chybám, i když šlo všechno přes heuristický systém Nemy... a Kex to dorazila tím koncertem. Nejspíš to bylo vážně jenom klamně echo, zažil jsem jich tu spoustu, ale —

„Kdyby ty signály byly pravý — jako co by to vypadalo?“

„Vozidla a vzdušný pohyb. Možná pohyb po vnitřním perimetru.“

„A komunikační aktivita? Policejní frekvence?“

„Všechno negativní.“

Neuklidnila mě. Komando MJ-12 by nikdy nepoužilo běžnou techniku ani kanály, leda speciální mikrovlnné vysílačky, odsud naprosto nezjistitelné.

„Paterson!“ zařval jsem. „Rychle pojdte sem!“ Dveře obývacího se odsunuly; Kapitán okamžik nechápavě stál, ale pak začal slézat dolů, z ničeho nic se mi sevřelo hrdlo.

Strop úkrytu asi osm metrů napravo s ohlušujícím třeskem vybuchl a otevřel se jako květ, ven vytryskla záplava ohně a kusů olova. Většina se sesypala na horní patro v místě koupelny, probořila ji a propadla až dolů, přímo na nouzové auto. Náraz rozhoupal celou konstrukci, Patersonovi sklouzly ruce a s výkřikem spadl ze skoro desetimetřové výšky na hromadu beden. Vrhл jsem se k němu... a v té chvíli se mi nad hlavou rozeřvaly kulometry.

Obě hnízda byla umístěna na protilehlých stranách úkrytu a stoprocentně pokrývala celý prostor. První maník byl mrtvý přesně vteřinu poté, co se na laně spustil otvorem — průrazné kulky chrlené současně ze šesti hlavní s kadencí pětasedmdesáti ran za vteřinu ho doslova sešrotovaly. Druhý se pokusil rychle zhroupnout zpátky do bezpečí, podařilo se mu to ale jen částečně. Dávka z pravého kulometu mu odsekla obě nohy v kolenou jako precizní chirurgická pila, s hrozným jekotem se pustil a proletěl kouřícím kráterem k zemi, v tu chvíli křik ztichl.

To všechno jsem vnímal jakoby mimochodem, v pohybu. Chytil jsem Patersona za opasek a táhl ho pod generátor, současně prořalo vzduch ostré zasyčení. Zvedl jsem oči právě včas, abych viděl, jak dírou pod stropem prolétla na chvostu bílého kouře malá raketka, vykroužila elegantní oblouk a zamířila k levému kulometu. Nemy se ji pokusila zachytit palbou, ale stejně explodovala, podivně tlumeně, žato jsem slyšel ostrý praskot elektřiny a i na dálku cítil, jak se mi ježí vlasy — EM raketa. MJ-12 si takové hračky po milionu za kus mohla dovolit a z celé řídicí elektroniky kulometu zbyla právě hromada upečených drátů... nebylo na co čekat.

Po břiše jsem se vrhl pod generátor a trhnutím otevřel víko skrytého otvoru. V okamžiku, kdy jsem do něj cpal bezvládného Patersona, mi nad hlavou prolétlo další zasyčení a současně kolem zavládla tma, už jsem se ani neotočil. Kapitánovo tělo konečně zmizelo, skočil jsem za ním a přitom vrhl poslední pohled ven.

Otvorem visela dolů už čtyři lana. Po nich letěly jako blesk vzhůru tři postavy ozářené plápolajícím ohněm, dvě ve výstroji, třetí bezvládná mezi nimi, i v šeru jsem rozeznal závoj blond vlasů. Další dva je kryli z horního patra, jeden mě zahlédl a hned zvedl automat. Pancéřový poklop jsem zabouchl sekundu předtím, než ho pokropil dešť kulek, prevítí, byli fakt dobří... až moc.

Bolestí se mi zatmělo před očima. Celý jsem se zkroutil, sjel rukou dolů a vlevo, v místě posledního žebra, ucítil teplo. Jedna střela prošla v posledním momentu škvírou v poklopu, asi se nějak odrazila a trefila mě. Jestli pronikla do jater, zbýval mi den a ke konci budu proklínat každou minutu — ale teď jsem měl naspěch.

Pod poklopem vedl dolů krátký žebřík k plošince s dalším uzávěrem. Než jsem tam dostal Patersona i sebe, všechno se točilo a rudé mžitky mi před očima splývaly s černými stíny. Dovrávorál jsem ke stěně a strhl přilepenou plastovou krabici, pod ní byla jenom jedna rudá páka. Zadržel jsem dech — a zatáhl.

Stará dobrá plastická trhavina, u teroristů i armády dávno beznadějně zastaralá, napůl zapomenutá. Znal jsem místa, kde se dala koupit lacino jako dětská modelína — a velké nákupy zbožňuji. Do spodních kontejnerů jsem jí přidal po celém obvodu na sto kilo spolu s vydatnou porcí drobného šrotu, poslední chod pro příliš dotěrné hosty... dobrou chuť!

To zadunění mi málem roztrhlo bubínky. Všechno kolem se znovu zahoupalo, cítil jsem, jak se betonové bloky kolem s temným rachotem posunují a praskají, na hlavu se mi sypal písek. Dostal jsem strach, že to tu navzdory propočtům nevydrží, rychle protáhl Patersona otvorem a už jsme svištěli dolů, obyčejným skluzavkovým rukávem pro evakuaci letadel, ve svém stavu jsem ten luxus ocenil.

Dole byla místo dveří jen kartónová deska, maskovaná jako pevná zeď. Prokopl jsem ji — a nos mi pošimral nezaměnitelný pach stoky, mé únikové cesty. Ve výklenku naproti ležel sbalený samonafukovací člun a dvě velké tašky, v nich má nejlepší puška, čisté doklady, trocha peněz a další nezbytnosti. Poslední záloha, nic víc jsem už neměl. Hodil jsem člun na hladinu, a zatímco se napouštěl, dopřál jsem si chvíli, abych prohlédl Patersona i sebe.

Kulka mi prošla vpředu do boku, přerazila poslední žebro a zády vylétla ven. Byla to zlá rána, ale bezprostřední ohrožení nepředstavovala — píchl jsem si dávku na šok, postříkal zranění sprejem proti krvácení a hned se mi ulevilo. Paterson na tom byl ovšem hůř. Měl nejméně čtyři prasklá žebra, otřes mozku a zlomenou levou nohu. Musel jsem do něj nalít skoro půl medikitu, ale nakonec otevřel oči a omámeně se na mě zadíval.

„Co... co se stalo?“ zašeptal.

„Našli nás. A vy jste spadnul,“ odpověděl jsem stručně.

„A Kex?“ pokusil se rozhlédnout.

„Dostali ji... živou, myslím. Nešlo nic dělat.“ Raději jsem nedodal, že pokud vrtulník s ní rychle nezmizel, stěží mohla přežít to moje překvapení.

„To ne...“ Bolestí přivřel oči. Všiml jsem si, že i levým okem a půlkou obličeje hýbe špatně, zřejmě nitrolební krvácení. Sípavě se nadechl. „Kex, Snažil jsem se... všechno pryč. Nechte mě být —“

„Žádný takový!“ odsekl jsem. „Jenom tu koukejte zůstat... to by bylo moc jednoduchý! Pečujte hezky vo své monstrum, doktore... přivedu vám ji zpátky, žádnéj strach.“

Znovu otevřel oči. „Vážně?“

„Mý slovo.“ Radši jsem nezkoumal, jak chci tenhle slib splnit.

„Věřím vám.“ Ztěžka zalovil v kapse a vytáhl minidisk, nějakým zázrakem celý. „Tady... úpravy pro Kex. Musí to udělat... genový sekvencér v Algotu... jediná šance —“

„Jasně. Dostanu se tam, žádnéj strach.“ Jo. Žádnéj strach... chtělo se mi smát.

„Vě-věřím vám. Děkuji... za všechno... a promiňte...“ Rychle ztrácel vědomí, dávivě kašlal a na rtech se mu objevila růžová pěna, nějaké žebro asi perforovalo plíci. Mlčel jsem, jen mu píchl další injekci, opatrně ho přenesl do člunu a vlezl za ním.

Pomaloučku jsem pádloval, unášen zvolna plynoucím proudem špíny, vzhledem k okolnostem mi to přišlo velmi příznačné. Stoka pamatovala v těchto místech předminulé století a byla dost vysoká, stačilo se trochu sklonit v místě gotických oblouků. Kalně žlutá záře baterky mi ukazovala cestu, jako Charón jsem plul páchnoucí tmou a snažil se vymyslet, co dál.

Ať jsem koumal, jak chtěl, vyšlo mi, že jsem v hajzlu. Bez auta jsem nemohl vzít roha, ne se svým proslaveným ksichtem řezníka holčiček, a jiný způsob nepřipadal v úvahu. S tím, co jsem měl, bych sice oklamal místní poldy a kamerové okruhy, ale pokročilé biometrické systémy na letištích ani náhodou. Možná by šlo někoho podmáznout, jenomže to bych se musel napřed dostat ke svým účtům. Z nezajištěné linky jsem si mohl leda koupit místo na hřbitově, a to jsem byl zraněný a Paterson prakticky umíral. Ne, všechno bylo prostě a dokonale v hajzlu, jediné co hrálo aspoň trochu pro mě, byl čas. Po tom výbuchu nezůstal kolem úkrytu zaručeně naživu ani mravenec. MJ-12 bude trvat, než sem dostane další týmy a hlavně než ověří, jestli jsem tam neodpálil i sebe. Pokud Kex žije, mohla mi jenom pomoci, nevěděla o tom východu, bude věřit, že jsem mrtvý. Přemýšlel jsem, jak nás našli... a jediné, co mě napadlo, byl ten její mejdan. Jestli neustále skenovali město, takový randál z údajně prázdného skladu jim určitě neunikl... když tě honí, buď, sakra, potichu. Úžasné, jak kolosálně se dala podělat i tak zřejmá věc... a to jsem si říkal profesionál. Kex měla pravdu.

Zabral jsem pravým veslem a přirazil k patě širokého schodiště. Podařilo se mi vytáhnout Patersona i výstroj, aniž by něco zůstalo v kanále, pak jsem nožem prořízl bok a sledoval, jak se člun bortí a zvolna klesá pod černou hladinu... nebyl to povzbudivý pohled.

Schodiště končilo nahoře v dutém sloupu, který léta sloužil jen k lepení plakátů — pochybuji, že někdo ještě věděl, k čemu původně byl. Klíč jsem pochopitelně měl, odemkl jsem, rozřízl pět čísel tlustou vrstvou papíru a opatrně vykoul.

Ulice byla prázdná, jen v dálce jsem slyšel sirény — k výbuchu se už nejspíš sjížděli hasiči z celého města. Opozdál u zatáčky byla autobusová zastávka — ideální způsob, jak potichu zmizet, a hlavní důvod, proč jsem zvolil tuto trasu. Autobusy, ještě ty historické na naftu, se střídaly po hodině, ale tady bývalo prázdné, takže často ani nezpozorovaly... hlavou mi bleskl nápad.

Rychle jsem přivřel dveře, zaklekl na schody a vytáhl pušku. Vybral jsem zásobník patron plněných lisovaným silikonem, který se při zásahu rozdrobil na nezjistitelný písek, a otočil spínač.

„Co se děje?“ zavrňela mi do ucha Nemy z posledního modulu.

„Koukni na záznam z úkrytu!“ odsekl jsem. „Lítáme v pěkném srabu... ale teď zaměř autobus, až vjede do zatáčky. Levý kolo.“

„Rozumím,“ potvrdila bez otázek. Vydechl jsem a čekal.

Netrvalo to dlouho. Nejprve jsem uslyšel hluk motoru a pak se objevil autobus, standardní dvoupatrák. Jel samozřejmě mnohem víc než padesátkou a v okamžiku, kdy se vrátil do mírné zatáčky, mi puška v ruce cukla — na padesát metrů hračka. Levé přední kolo vybuchlo, šofér zpanikařil a strhl volant ke straně. Autobus se převrátil a v oblaku skleněné tříště rotoval po silnici jako káča, v té chvíli už okny ztrácel první pasažéry. Po střeše se pro-

hnal kolem sloupu a táhl za sebou snop jisker, nakonec se zastavil asi deset metrů za mnou — ideální. Rychle, než se někdo vzpamatuje, jsem otevřel, položil Patersona na silnici a zmizel zpátky — maximum, co jsem v tu chvíli dokázal vymyslet. Špinavost, ale při troše štěstí všichni přežijí a kapitán získá pár dní. V tom chaosu nikoho nena- padne, že k cestujícím nepatří, zranění budou dost podobná, a snad si na pohotovosti ani nevšimnou, že už ho někdo ošetřoval. Samozřejmě to nevydrží dlouho, MJ-12 nakonec probere všechny špitály i márnice a jeho DNA měli určitě v seznamu, ale jako okamžitá improvizace to ušlo. Proti jejich dokonalému systému jsem už mohl po- stavit jenom svoji schopnost improvizovat, odhodlanost... a nesplacené dluhy.

Zůstal jsem ve sloupu ještě několik hodin. Pozoroval jsem, jak se k havárii sjíždějí sanitky, potichu probíral situaci s Nemy... a když se setmělo, vytáhl jsem z tašky satelitní telefon. Číslo bylo dlouhé, nevolal jsem na něj už roky, ale pořád jsem si ho pamatoval a věděl, že se nezměnilo.

Hlas, který mi po třetím zazvonění odpověděl, nebyl lidský.

* * *

Dopadl jsem a se zasténáním se převálil. Skafandr syčel, kolem se valila pára. Aby mě nemohli zaměřit, otevřel jsem první brzdný padák o něco později, což se podepsalo na rychlosti sestupu a zahřívání — od upečení mě nej- spíš zachránil jen kvalitní křehký materiál skafandru. Strhl jsem si helmu, lapal po vlhkém, studeném vzduchu a pak se zbavil i kombinézy a všechno rychle zahrabával do bahnitě půdy. Šlo to špatně — za týden se rána na boku stačila stěží uzavřít, ruku jsem nezvedl výš než k rameni, na levou nohu jsem kulhal. Jít v takovém stavu do akce zavánělo šilenstvím, ale čekat jsem nemohl. Pokud jsem dokázal zjistit, pořád mě měli za mrtvého — pořád jsem měl výhodu. Ani Patersona ještě nedostali, aspoň pokoj ve špitálu byl podle údajů z netu ještě obsazený, ale všech- no to byla jen otázka času, velmi krátkého času... nahodil jsem na záda batoh s výbavou a začal se plížit vpřed.

Algol byla planeta věčného šera. Hustou atmosférou pronikalo stále stejné světlo čtyřiaadvacet hodin denně, z nichž šestnáct zpravidla přšelo, nejvyšší vegetace sahala stěží do kolen. Ideální místo na výcvik kosmických mari- ňáků. Základna USSF ležela v malém údolí. Jako památka mi na ni dodnes zbylo jedno mizerné tetování, dvě jizvy po průstřelech a milion nočních můr. Základna MJ-12 ležela uprostřed základny USSF, na památku mi zůstala vzpomínka na Boba, co se vsadil, že tam v noci přeleze, a laser ve věži ho usmažil, že vypadal jak kopec prošlého živočišného uhlí. Oficiálně přitom šlo jen o tajný výzkumný komplex a klíčem byla naprostá izolace obou zařízení. Neexistoval člověk, který by měl přístup do obou nebo jen znal schémata jejich zabezpečení a právě proto mě Pa- terson potřeboval. Sám se sice vyznal v komplexu, ale přes základnu by se nikdy nedostal, pro mě platilo totéž ob- ráceně. Teprve dohromady jsme měli šanci... a dokonce jsme našli slabinu.

První hlídku jsem spatřil po hodině, přesně podle plánu. Procházel se ve vymezeném prostoru a po chvíli jsem objevil i jeho krytí o kus dál. Vytáhl jsem pušku a zamířil, tentokrát v ručním módu, nepotřeboval jsem ani infra, jeho hlava byla proti šedému nebi jasně viditelná — stisknutí a byl pryč. Parták se překvapeně otočil, měl jsem přesně vteřinu, než pochopí, že jenom neupadl, rychlé škubnutí hlavní, výstřel, a hotovo. Čistá práce...

Vyskočil jsem a rozběhl se tak rychle, jak mi zranění a terén dovolovaly. Stihl jsem to, ale bylo to o chlup, a bez dechu padl na břicho vedle první mrtvolky právě ve chvíli, kdy v jeho vysílače zapraskalo — nastrčil jsem mu reproduktor na boku pušky.

„Prostor čistý!“ potvrdila Nemy hlasem mrtvého, od seskoku monitorovala frekvence a strážní používali jen běžné vysílačky. Už beze spěchu jsem připojil dálkový mikrofon, aby mohla podávat hlášení i později, přikryl tělo trochou hlíny a z batohu vyndal mobilní projektor. Stačilo zapíchnout špičku do země, zapnout a ve vzduchu se zhmotnil poloprůhledný hologram vojáka. Věrohodné tak do dvaceti metrů, ale tady to stačilo, emitoval i tepelný signál odpovídající člověku, kdyby se někomu zachtělo namířit sem satelit. Hlídky se střídaly po osmi hodinách, teď jich zbývalo šest. Když nebudu mít smůlu, dalo se to zvládnout... teoreticky. Postaral jsem se i o druhou mrtvolu a vyrazil.

O dvě hodiny později, tři kilometry dál a čtyři strážce mín jsem byl skoro u cíle. V dálce už jsem viděl nažloutlá světla budov základny — a u nohou měl zamčený kryt servisní šachty nouzového klimatizačního systému. Dopřál jsem si minutu pauzu, doušek z polní láhve a posilující injekci... a při tom zaslechl rachot motorů.

Těžký černý vrtulník se dvěma rotory prolétl vlevo ode mě a zamířil přímo k hlavní budově. Rychle jsem zvedl dalekohled, ale moc jsem neviděl, pár chlapů v maskách vykládalo něco jako dlouhou bednu nebo možná nosítka... nejsou to blond vlasy? Zarazil jsem se — ale byl to mžik. Nejspíš se mi to jenom zdálo, byla by to divná náhoda... na druhou stranu, ne vyloučená. Armádnímu speciálu by cesta trvala zhruba stejně jako a'kchskému kluzáku a těžko by ji vezli jinam. Tohle byla podle Patersona jedna z nejstarších základen, postavená hned, jak chcípající Strýček Sam udělal na Zemi z Oblasti 51 další Vegas. Určitě si chtěli vyprat své špinavé prádlo zas hezky doma, kdyby... ne. Přinutil jsem se nehádat a vrátit mysl zpět k původnímu plánu, hezky jedno po druhém.

Zámky na poklopu jsem rozpustil kyselinou, spolehlivou jako trhavina a mnohem tišší, sundal jsem ho a začal sestupovat. Žebřík byl zrezlý a pokrytý prachem. Tahle myší díra jim při renovacích unikla, utajili ji tak, až na ni sami zapomněli, ale Paterson ne, jinak bych musel nejspíš vystřílet celou základnu US Space Force, abych se sem dostal. Vojáci přitom neměli stejně jako ti strážní ponětí, co se tady skutečně dělo, ale klidně bych to udělal, snažil jsem se šetřit si bok a pomalu, plynule lezl.

Komplex se skládal ze čtyř podzemních pater, první dvě krycí výzkumák, pak obytná sekce personálu a samotná základna, nejvyšší utajení. Než jsem se tam dostal, měl jsem všeho akorát. Břícho i levá strana zad bolely pořád víc, musel jsem odpočívat a ještě být ve střehu, kdoví, jaké pasti tu mohli zapomenout. Čas přitom běžel, ani jsem nechtěl pomyslet, že se tudy budu i vracet... začínal jsem věřit, že ten hadí bastard měl pravdu.

Čtvrté patro mělo půdorys hvězdy, uprostřed velín, od kterého se rozlézaly další sekce, biologická, bezpečnostní, analytická a správní. Šesté křídlo zabírala ubytovna pro mobilní taktické týmy — a právě tady šachta končila. Nebylo to zrovna ideální místo, ale co se dalo dělat, prostrčil jsem větrací mřížkou v podlaze pružné očko kamery a rozhlédl se.

Dlouhá, šerá místnost zela prázdnotou. Vyrovnané řady armádních paland byly ustlané, nikde ani noha, zarazil jsem se... ale pak jsem si všiml, že v nohou každé postele leží zavázaný vojenský pytel s visačkou. V takovém balení se posílají domů osobní věci padlých... takže tady museli bydlet ti šmejdi, co mě přepadli! Jistě. Týden byla moc krátká doba, aby prověřili novou várku rekrutů, a zdá se, že mé překvapení vážně zabralo... cítil jsem, jak mě navzdory bolesti chytá až zvrácená radost. Co asi nakecali rodinám těch chudáků — teroristický útok nebo snad pořád populární nehoda při výcviku? Jen počkejte — to je teprve začátek...

V rohu stropu pochopitelně nechyběla kamera — podle Patersona tu byly dokonce i na dámském hajzlíku, tomu říkám ostraha — ale nehýbala se, kontrolka černá... proč hlídat prázdnou místnost? Zdá se, že na domácím hřišti se nám hošánci trochu flákali, ale tím líp — rychle jsem sundal mříž a seskočil, bolest nebolost, adrenalin a endorfiny začínaly pracovat. Zavřel jsem, tiše přeběhl místnost k dalšímu deklu, otevřít, prolézt — a hotovo. Teď jsem byl ve vnitřním klimatizačním okruhu, mimo poplach skoro neomezený přístup, a po chvilce jsem u stěny našel malou skříňku rozbočovače optických kabelů počítačové sítě. Čas na zlatý hřeb.

Otevřel jsem ji, nožem uvolnil jeden kabel a naříl ho, abych se dostal k vláknům, opatrně, sebemenší poškození znamenalo poplach. Pak jsem z opasku vyndal tenký váleček, rozšrouboval ho a vysypal svůj triumf. Vypadalo to jako pár zrníček jemného prachu, ale ve chvíli, kde se dotkl vláken, ožil, jako voda se vsákl do izolace a byl pryč. Za tu várku nanorobotů jsem A'kchům přes jejich obchodní stanici na Zemi zaplatil sumu rovnající se mému výdělků za deset let. Nevadaí — pomsta bývá drahá. Tyhle potvory se teď rozlezou po všech optických vláknech, budou se živit jejich světlem a teplem, z molekul izolace vyrobí své vlastní kopie, takže se jejich počet brzy ztisícinásobí, jako armáda kobylek zamoří celou síť, až se dostanou k jádru, samému srdci komplexu, a pak ho sežerou.

Protože to byl skutečný smysl celé základny: bylo to hlavní paměťové úložiště MJ-12. Hluboko pod velínem se v pancéřovém krytu schopném odolat i termonukleární explozi nacházel server s kapacitou třikrát deset na osmou terabitů, kde bylo naprosto všechno, každá informace, kterou agentura za dvě století existence nasbírala. Ztráta většiny by byla nezvratná, zvlášť kdyby k ní došlo současně, kódy k satelitům a tisícům počítačů včetně těch, co ty satelity ovládají, složky ještě ze zlatých časů Hoovera a Kissingera, profily DNA a biometrické údaje milionů lidí, aktualizovaná data o jejich poloze... Z takové rány se MJ-12 už nezvedne. Informace znamenaly veškerou jejich moc, bez nich budou jenom další rota tatrmanů placená z černého rozpočtu, přitom stačí změnit totožnost a sbohem, nikdy mě nenajdou. Paterson chtěl přetížít napájení serveru, vyvolat v něm požár, ale tohle bylo lepší, mnohem lepší. Jakmile se roboti dostanou do jádra, a stačil by i jeden jediný, začnou se množit geometrickou řadou, rozkládat na molekulární úrovni samotný materiál paměťového média, bude to jako pustit do cukrováru

hejno termitů. Neudělají s tím vůbec nic, za chvíli zbude z úložiště pár krychlových metrů šrotu a velká fůra mikroskopických blech. Odhadl jsem, že potrvá tak hodinu, než se mí kamarádi dohrabou k cíli. Pak tu nejspíš vypukne parádní mela — pokud jsem měl všechno stihnout, musel jsem si hodně pospíšet.

Původně jsem měl už jen jeden plán: najít plukovníka Tabarda... a vymalovat jeho mozkiem nejbližší zeď. Netušil jsem sice, jak vypadá, ale to bylo fuk. Ve velínu určitě každý věděl o tom podrazu na mě. Až se tam dostanu, nezůstane naživu ani myš, ale najednou mi vyřizování osobních účtů přišlo druhořadé..., pořád mi nešel z hlavy ten vrtulník a to, co možná vykládal.

Po chvíli uvažování jsem zamířil k bezpečnostní sekci. Znal jsem polohu místností pro výslech — a hlasy byly slyšet už z dálky, ventilační systém měl skvělou akustiku. Dolezl jsem blíž a rozeznal i slova, někdo měl právě přednášku, jak to miň bolí, když se zpívá hned, nejspíš předehra na úvod. Známý, jen trochu tlumený hlas mu naopak velmi stručně sdělil, kam si to má strčit... cítil jsem, jak mi srdce poskočilo aspoň o deset čísel, rychle jsem protáhl mřížkou pod sebou očko a uviděl je.

Kex ležela přikurtovaná na stole pod baterií silných zářivek. Byla nahá a vypadala zdravě, až na pár fialových podlitin tu a tam, jak si někdo hrál s elektrickým bičem. Vedle ní stál chlap v plášti s plynovou maskou, asi nějaká zdejší móda, na stolku vedle čekala souprava náradí. Zamyšleně si vybral trojku skalpel, Kex se pohrdavě zašklebila a já usoudil, že už jsem viděl dost.

Když jsem jednou ranou vyrazil mříž a jako Spiderman se zhoupl hlavou dolů, stačil se jenom otočit a vytřeštit oči — chuť na další proslovy mu sebrala kulka z mé pistole, když mu prolétla krkem pod maskou a cestou ven přerazila vaz. Dokončil jsem sešup frajerským přemetem, při dopadu se mi bolestí div nepodlomila kolena Kex se znova ušklíbala.

„Seš idiot!“

„Nemáš zač,“ přikývl jsem unaveně a přeřízl popruhy na stole. Kupodivu zůstala ležet, jen obrátila oči ke stropu.

„Seš idiot. Úsměv!“

Zvedl jsem hlavu... a zíral přímo do černé čočky kamery, umístěné chytře v mrtvém úhlu pod větracím otvorem.

V té chvíli spustila siréna.

Otočil jsem se na patě právě včas, abych dvěma výstřely sejmul první dva strážné, kteří vbíhali do dveří. Třetí kulka změnila kameru v hromádku šrotu, ale to už bylo marné gesto — tichá akce skončila a začínal Doom.

Kex rychle sklouzla ze stolu k oběma mrtvolám. Absence oděvu ji evidentně vzrušovala stejně málo jako momentálně mě, rychle si osvojila zbraně stráží, stáhla vyšetřovateli masku a hodila mi ji.

„Vem si to!“

„Cože?“ Stál jsem a zíral na ni v lehkém údivu, zaprvé jsem neviděl žádné známky chemického ohrožení a zadruhé jsem navzdory profesi pocítil jisté zábrany použít součástku výstroje dosud ozdobenou zbytky původního majitele. Vztekla na mě zavrčela

„Tak dělej, sakra! Myslíš, že na tebe počkají?!“

Přišlo mi to jako zanedbatelný rozdíl. Podle Patersonových údajů čítala ochranka komplexu třicet chlapů, a navíc si mohli kdykoliv přivolat pomoc ze základny nahoře. To posouvalo oslavu dalších narozenin do kraje ryzí science fiction, snad leda bych byl Terminátor, a tak jsem si tedy rozhodně nepřipadal. Ani mě to nevyděsilo. Svoje jsem už udělal a vlastně jsem moc nečekal, že odsud vyjdu živý, jenom mě mrzelo, že aspoň toho zmetka Ganarda nevezmu s sebou... na druhou stranu, co asi měla v plánu?

S lehkým znechucením jsem z masky setřel nejhorší marast a natáhl si ji. Pak jsem zkusil vystrčit hlavu na chodbu — před nosem mi prolétla výstražná dávka následovaná otřepanou výzvou zahodit zbraň a dát ruce za hlavu. Udivila mě ta ochota, ale pak mi došlo, že pořád nevědí, kde je Paterson. Kex, jako by mi četla myšlenky, se otočila

„Co kapitán?“

„Pokud vím, dobrý. Určitě lepší než my... co uděláme?“

„Coby.“ Po tváři sejí mihl nehezky úsměv. „Poslechneme. Dej mi nůž. A hlavně nesundávej tu masku!“

Vyhověl jsem... a jen si pomyslel, že pokud je chce brát po jednom, můžu si na chvíli zdřímnout, protože se to protáhne. To jsem ještě netušil, co přijde...

Kex položila automaty, s nožem v levé dlani si dala ruce za hlavu a pomalu vyšla ven. Držel jsem se vzadu a koutkem oka viděl, jak se na konci chodby zvedají dvě postavy a stojí jak tvrdé Y, tumpachoví z toho, co se jim to vzdává. Došlo mi, že nýmandi z ochranky nemají jako obvykle páru, která bije, nebo koho tu vlastně vyslyšeli, ani jeden neměl masku a Kex se znovu natěšeně usmála

„Ahoj. Povězte, hoši — na jak dlouho zadržíte dech?“ Současně si rychle jako blesk rozřízla pravé zápěstí, rudá krev se jí rozstříkla po nahých zádech, stékala dolů k lokti...

První voják z něčeho nic zbledl. Pustil zbraň a chytil se za hrdlo, z nosu i úst se mu proudem valila krev. Ostatní ho těsně následovali, během pěti sekund se svýjeli v křečích na podlaze jak ryby na suchu... a po další minutě ztichli.

Omráčeně jsem se narovnal a došel k ní, pistoli v pohotovosti, přestože jsem věděl, že je zbytečná. Stála a klidně se dívala, pořád s tím krásným, radostným úsměvem.

„Moje krev,“ odpověděla na nevysslovenou otázku. „Plukovník ji trochu vylepšil... ve styku se vzduchem uvolňuje neurotoxin, desetkrát účinnější než VX 4. Dobrý, ne... no, akorát jednou za měsíc byly vždycky trochu potíže...“

Neodpověděl jsem. Vzpomněl jsem si na Patersonovo varování a tu rvačku v úkrytu. Kdybych praštil jen o trochu víc a jí se třeba spustila z nosu červená... cítil jsem, jak se mi zase točí hlava.

Další minuty připomínaly noční můru, Warhola proloženého Romerem, strašný, jednotvárný film. Mrtvoly ležely všude — po chodbách, na schodech i v kancelářích, všechny v obrovských kalužích krve, obličejy zkrivené k nepoznání. Když vypukl poplach, zaměstnanci se přesně podle předpisů vydali z uzavřených laboratoří, kde by byli v bezpečí, do určených evakuačních míst. Plyn většinu zasáhl přímo v chodbě, šířil se bleskovou rychlostí, nechápal jsem, že ve velínu hned nerozjeli karanténní program a neizolovali sekce komplexu, ale pak mi došlo, že nanoroboti už skoro hodinu rozebírají počítačovou síť základny a zřejmě udělali svoje... náhodná, avšak děsivě účinná kombinace. Šli jsme dál a já cítil, jak mi žaludek svírá nevolnost, byl jsem zvyklý na těla, ale tohle nebyla vražda, to byl masakr, maska mě svédila, bál jsem se, že spadne nebo do ní začnu zvracet, bok pálil jako oheň, a když jsem tam sáhl, košile pod vestou sákla krví, rána se zas otevřela.

Nevím, jak jsme se tím vším dostali až na druhý konec komplexu. Za celou dobu jsme potkali možná pět živých, kterým se nějak povedlo vyhrabat z nouzových balíčků masky, byli to civilové, nestřílel jsem na ně, ale Kex byla plná elánu, takže to ochotně zařídila, chápal jsem, že si chce zchladit žáhu, ale děsila mě čím dál víc, a pak jsme otevřeli dveře biologické sekce.

I když jsem studoval plány, neuvědomil jsem si pořádně, jak je velká, dokud jsme nevešli. Ta hala měla na délku snad padesát metrů. Nebyl tu nikdo, odsud zřejmě personál zdrhal jako první, ale stejně jsem zůstal stát a zíral na dvě řady skleněných válců, dvě zatraceně dlouhé řady, v každém nazelenalý sajrajt a v něm nahá postava, nalevo muži, napravo ženy, podobní si jako vejce vejci, modré oči, blond vlasy, došel jsem blíž a četl štítky na bocích. KX 2-341. KX 2-342. KX 2-343! KX. Kex. Druhá série...

„Pěkný, že jo?“ Kex hleděla na nádrže s nostalgickým výrazem. „Pamatuju se, jak mě odsud vytáhli... ale tihle budou lepší.“

V čem asi... přinutil jsem se sebrat a vyndal Patersonův disk.

„Kapitán mi dal tohle... přej něco pro tebe. Víš, co s tím?“

„Ale jo.“ Bez většího zájmu disk vrazila do mašiny v rohu, chvíli si s ní hrála a pak vytáhla plnou injekční ampuli. Zamračeně ji pozorovala „Já nevím. Kapitán furt říká, jak je to pro mě důležitý... ale mně se to líbí takhle. Asi se na to vykašlu...“

Hlavou mi projela nejmíň stovka argumentů, zkusil jsem ten nejbližší.

„Ale udělala bys mu radost...“

„Myslíš?“ Podezřívavě se na mě zadívala „Fakt je, že jsem na něj teď byla trochu drsná... a no tak jo.“ Bez cavyků si přitiskla ampuli ke krku, vyprázdnila ji a zahodila

„Kdy to zabere?“

„Vím já... to je genová terapie, ne recept na nudle, vole.“

Nekomentoval jsem to... hlavně proto, že v tu chvíli se z amplionu nad námi ozval hlas.

„Pozor všem! Hovoří plukovník Ganard. Objekt základny je až do odvolání uzavřen. Došlo ke kritickému narušení bezpečnosti a kontaminaci atmosféry smrtelně toxickou látkou. Všichni přeživší setrvávají v klidu na svých místech a vyčkají dalších —“

Interkom praskl a vypadl, ale já se otočil jak uštknutý.

„Kde je?!“

„Ve velínu... ale ten je zavřenej, tam se stejně ne —“

V tu chvíli jsem už byl na půl cestě ze dveří. Bylo mi jasné, že jak jsem na tom, bych větrací šachtou nahoru nikdy nevyšplhal, a až nanoroboti zlikvidují jádro, zařve tady všechno včetně klimatizace a ovládání uzávěrů. Pro Ganarda by vlastně bylo horší prodloužit vše o pár dní, ale tu radost jsem mu nehodlal dopřát a za chvíli už jsem stál před vchodem do velínu. Kex ovšem měla pravdu — a minomet na proražení obrněného krytu jsem do batohu bohužel nepřibalil. Zaváhal jsem... a sáhl po interkomu, snad bude ještě fungovat,

„Čau, všiváku! Hádej, kdo přišel na večeri!“

„To jste vy, pane Smithi? Zajímavé... zdá se, že máte opravdu silně vyvinutý smysl pro přežití, že?“ Neskutečný — ten parchant vypadal, že se i uprostřed téhle márnice fakt baví.

„Víte, že nouzové masky mají zásobu kyslíku na třicet minut?“

„A víte vy, co se už za patnáct stane s centrálním úložištěm?“ kontroval jsem s chutí. Když promluvil znovu, neznělo to už vůbec vesele.

„Mám návrh. Odložíte všechny zbraně a já vás pustím dovnitř. Povíte mi, co budu chtít vědět, a já se postarám, abyste odešel... bez zbytečných průtahů. Viděl jste už, jak vypadá smrt udušením? Nebo následkem toho neurotoxinu? Na vašem místě bych to uvážil...“

„Uvažuju... co kdybyste vylez a přidal se?“

„Ne, děkuji. Myslím, že ne... jste tam sám?“ Zasmál se — a vzápětí jeho hlas zledověl. „KX-129, to je přímý rozkaz! Jestli pan Smith do deseti sekund neodhodí zbraň, prostřel mu břicho!“

Rychle jsem se otočil. Kex stála krok za mnou, obličej zkřivený, v modrých očích hrůzu, krystalicky čistou esenci děsu. Svěšená ruka s automatem se jí křečovitě třásla... a pak začala stoupat.

„Uteč!“ zasípala. „Rychle... zmiz... nevím, jak dlouho —“

Zlomek sekundy... a já jediným pohybem shodil batoh a mrštil pistolí daleko od sebe. Z kapsy na stehně jsem vytáhl malý rezervní revolver, vyklopil válec a vysypal si náboje do dlaně. Pět jsem zahodil, šestý sevřel v pěsti, a než jsem se zhluboka nadechl, abych mohl na vteřinu stáhnout masku, mrknul jsem na Kex a řekl jí jen jediné slovo. „Čekej.“

„Neslyšel jsem výstřel,“ konstatoval pobavený hlas. „Takže pan Smith zřejmě přece jen není úplný hlupák... dobře, KX 129, pozvi ho dovnitř. Ty zůstaň venku.“

Hermetický vstup přede mnou se otevřel a já vešel do přechodové místnosti, ruce za hlavou, otevřený revolver zavěšený na palci, aby kamera dobře viděla prázdné komory. Uzávěr za mnou zapadl, slyšel jsem sykot. Část systému tedy ještě fungovala, ale věděl jsem, že ne nadlouho. Byl jsem na konci a všechno docházelo, čas, štěstí, dokonce i krev utíkající mým břichem.

Dveře se odsunuly a já spatřil velín, zařízený v působivě moderním stylu. Rychlým pohledem jsem napočítal jedenáct lidí, žádní vojáci, jenom technici u terminálů, všichni pěkně vyplašení.

„Má kontakty na A'kchy, jestli použil něco z jejich —“

Vyděšený hlas nedomluvil, vysoký muž v černém se otočil. Poznal jsem ho okamžitě — štíhlý, prosedivělé vlasy, ksicht jak ze starý kovbojky. Velký šéf Ganard osobně...

„Zdravím vás, pane Smithi!“ usmál se příjemně, vytáhl služební pistolí a střelil mě do levého kolena. Kovová podlaha mě praštila do hlavy, maska mi sklouzla z tváře. Nevím, jestli jsem řval, ale naštěstí jsem se nezakuckal a pořád se na něho díval. Nepřestával se přátelsky usmívat.

„Tak. To je za mé muže a za to, jak mi stále komplikujete život. A teď — co jste udělal s naší sítí a jak se toho zbavíme?“

Nemohl jsem mluvit, tak jsem se aspoň ušklíbl. Došel blíž a přidal kopanec do žeber, do zdravé strany, ale i tak jsem neměl dech, svět před očima mi začal černat. Jestli omdlím, je konec. Znovu zvedl pistolí, namířil na druhou nohu, ale pak se zarazil.

„Víš co, chlapečku? Nebudu se s tebou špinit. Nechám tě někomu, kdo si to vychutná víc... KX 129!“ zmáčkl knoflík na límci. „Pojď sem! Mám tu práci!“ Spiklenecky se na mě usmál. „Budeš žasnout, jak je úžasná! Naučili jsme ji všechno... stačí deset minut a budeš zpívat jak Paganini, chytráku!“

Přes hukot v uších jsem zaslechl bouchnutí dveří. Jen do toho, hajzle, prosil jsem zoufale, žvaň ještě aspoň chvíli, miluji lidi, co musejí každého kráglivat s přednáškou jak Čingischán.

„Ty a ten patetický blb Paterson! Myslíte, že některý náš voják někdy litoval, jakého jsme ho stvořili?! Jsou šťastnější než vy, ubožáci... A liberální kecy ve světě, kde si dvanáctiletí grázlové doma rafinují plutonium, pchá! Kdyby nebylo nás, všechno by se tu už dávno rozsypalo, ty hromado hnoje!“

S krajním odporem se napřáhl k dalšímu kopanci... a v tom okamžiku jsem to konečně uslyšel — zvuk otevírajících se dveří.

Nevstal jsem. Nedokázal bych si ani kleknout, jenom jsem levou rukou přitáhl prázdný revolver, naklonil ho — a vyplivl náboj, který jsem měl celou dobu v puse, snad jsem ho moc neposlíntal. Výsledek měsíčního tréninku se žvýkačkami byl skvělý, vletěl přímo do komory. Trhnutím zápěstí jsem zavřel, palcem natáhl. Ganard zaslechl, cvaknutí, otočil se. Překvapeně zíral na připravenou zbraň v mé dlani... a mně se podařilo usmát.

„Paganini byl houslista, kreténe!“

Revolver zahřměl a zpětnou ranou mi vylétl z ruky. Plukovník Ivan Ganard ztuhle stál, nad levým okem malou díрку, ze které vytékala krev. Pomalu se sesul, nejbližší technik šíleně zaječel, zjevil se nahý démon a oba jeho automaty chrlily oheň, snažil jsem se z posledních sil nandat si zpátky masku... a potom přišla tma.

* * *

Vzhledem k mému povolání mě, vždycky zajímalo, jestli je pravda něco z těch žvástů o nebi a pekle, a na kterou stranu hřiště mě případně postaví, až to bude za mnou. Říkal jsem si, že by nebylo marné to znát předem... ale směla. Nedozvěděl jsem se nic a jediné, co jsem po probuzení cítil, byla žízeň. Když jsem navíc u postele uviděl jako první Kex, oblečenou, nabralo to dost děsnou patinu — naštěstí tím výčet šoků skončil. Ukázalo se, že ležím v nemocnici. Kex mě vynesla ze základny ventilační šachtou až k místu setkání s A'kchy — nepamatuji se, ale prý jsem jí řekl kam. Dokázali mě udržet naživu, dostat zpátky domů a dokonce i upravit mou vizáž, aby mě tam nikdo nepoznal... ještě jsem nesebral kuráž mrknout do zrcadla, ale zato jsem se podíval na stav svých kont, a to mi došla stačilo.

Paterson mi včera přišel o berlích poděkovat, vypadal mnohem líp. Tvrdil, že se ty změny na Kex už začínají projevovat, já sice žádný rozdíl neviděl, no on je expert. Na otázku, co budou dělat dál, přitom padla řeč o nějaké vymahačské firmě... předpovídám klientům plno napínavých zážitků. Vyjma faktu, že jsem byl momentálně žebrák bez totožnosti, tak vlastně všechno dobře dopadlo... ovšem jedna věc mě přesto zneklidňuje.

Dneska ráno jsem prvně otevřel noviny. Byla toho tam spousta — OAS 2 provedla pumový atentát v Paříži, tři tisíce mrtvých následkem otravy vody v Asuánu a jako bonbónek jeden magor v New Yorku ugriloval podomácku zbastlenou atomovkou Empire State Building. Žádná škoda. Měli ho zbourat už vloni... ale stejně jsem si vzpomněl na Ganarda. Majestic-12 byli možná parchanti — jenomže smutná pravda je, že parchanti nejlíp udrží pořádek. Teď už ho udržovat nebudou, a jestli, tak určitě ne jako dřív, mojí vinou. Chvilí jsem nad tím hloubal... ale pak mi došlo, že je to vlastně fajn.

Až se postavím na nohy, budu potřebovat práci. A z tohoto zmatku koukala velká spousta práce i nových zážitků... najednou jsem si uvědomil, že se na budoucnost dokonce těším, poprvé za dlouhou dobu. Tahle krvavá práce mě přivedla až nad propast — ale taky mi něco důležitého připomněla a otevřela nové obzory, mně i všem ostatním, a to už stálo za to.

Tu noc se mi usínalo moc dobře...

KONEC